

1. Een sensationeel nieuwtje

Toegegeven: voor ik veertien jaar was, gebeurde er niet veel in mijn leven. Bijna alles ging zoals het moest gaan. Ik had een beschermd bestaan, werd goed opgevoed en was niet bepaald dol op school. Zo zat ik in elkaar en ik droomde er destijds van dat er eens iets zou veranderen. Alleen wist ik niet wat.

Totdat er een bepaalde gebeurtenis plaatsvond. Daardoor werd ik uit mijn onzichtbare bestaan gerukt en kwam ik oog in oog te staan met het leven. Deze belevenis zou voor altijd in mijn hart branden en nu nog kan ik er zowel om lachen als om huilen.

Toen ik de rode zondag van de kalender scheurde, volgde onverbiddelijk in zwarte letters een stomvervelende maandag en niets wees erop dat op deze dag een sensationeel nieuwtje mijn leven zou veranderen.

Ik slenterde in mijn ergste rothumeur over het schoolplein. Die vrolijk fluitende vogels hadden het goed. Die hadden er geen idee van dat zich binnen het schoolgebouw een martelkamer bevond. Zelfs de zon liet zich er niet van weerhouden zijn mooie, zachte stralen op deze wat eigenaardige, ouderwetse school met de groene erkertoren te laten schijnen. Toch waren er al vele generaties scholieren door de schooldeur gegaan en die hadden het overleefd. Dat was een troost, zij het een schrale.

Wij, middelbare schoolleerlingen, waren ondergebracht in de voorste vleugel, in totaal twaalf klassen, verdeeld over drie verdiepingen. In de koele gangen rook het naar vloerwas, krijt en stoffig papier en in een mislukte poging het geheel wat kleur te geven waren alle deuren van de klassen vorig jaar feloranje geverfd.

Ik glipte snel het meisjestoilet in en keek in de spiegel. Net boven mijn gezicht prijkten in Delia's uitbundige handschrift met roze lippenstift de uitnodigende woorden 'Kiss me', nog eens extra versierd met de hartvormige afdruk van haar lippen. Ik trok wat zakdoekjes uit de doos en verwijderde het kitscherige kunstwerk.

Het gezicht dat mij vanuit de spiegel aankeek, zou je eigenlijk alleen maar doorsnee kunnen noemen. Maar wel met een paar aardige kenmerken. De grote bruine ogen bijvoorbeeld, glanzend als opgewreven kastanjes. En de grappige zomersproeten, die op mijn neus dansen als ik glimlachte. Maar dat was dan ook alles. De rest was totaal onopvallend en gewoontjes. Mijn haar had de matbruine kleur van boomschors en was lang en sluik, zonder golven of zoiets om er een leuk model aan te geven. Ik had weleens geprobeerd er met de haarspray van mijn moeder iets anders van te maken, maar dat lukte niet. Het viel telkens terug in hetzelfde saaie model met middenscheiding.

Delia en Isabella zagen er allerm minst saai uit en waren veel knapper dan ik. Delia had een hartvormig gezicht en ook haar mond was hartvormig. Ze had helderblauwe ogen met lange wimpers. Isabella had een wipneus en een brutaal puntkinnetje, waardoor ze er erg zelfbewust

uitzag. Mijn gezicht had niets brutaals, alles was vlak, saai en rond. Ik droeg mijn haar altijd los, zodat mijn oren bedekt waren, omdat Delia beweerde dat ik chimpansee-oren had. Al op de basisschool wilde ik oorbellen hebben, grote, zilveren oorbellen. Maar daar verzette mijn vader zich heftig tegen. Hij was absoluut tegen alles wat inging tegen de natuurlijke staat van het lichaam. In oren horen nu eenmaal geen gaatjes! Hij had die mening waarschijnlijk omdat hij met hart en ziel arts was.

Ik keek op mijn horloge, zag dat het halfnegen was en zette een geërgerd gezicht op. De hoogste tijd om me naar de gruwelijke martelkamer te begeven.

Ons klaslokaal was op de bovenste verdieping, kamer 308, linker etage, derde deur. Ik rechte mijn rug en hield mijn hoofd opgericht toen ik binnenstapte. *Laat niet zien dat je onzeker bent, Maaïke, toon je zelfbewust. Zo is het goed... ja, prima, niemand heeft je gezien...* Ik stiefelde naar mijn plaats op de laatste rij en liet mijn ogen door de klas dwalen op zoek naar Delia Samantha. Dat was haar echte naam en daar was ze verschrikkelijk trots op. Haar jongere zusje heette Lina Anastasia en zat een klas lager. Ze was net zo knap als Delia, maar de twee zussen waren nooit samen.

Delia stond met haar hartsvriendinnen Manuela en Isabella bij het open raam en schudde haar helderblonde manen. Ze droeg een zwart topje met glinsterende pailletten en een brede zilveren riem om haar heupbroek. Mijn T-shirts waren altijd lang genoeg om mijn hele achterwerk te bedekken. Mijn vader zou het nooit goedgevonden hebben dat ik in dergelijke kleding zou rondlopen.

Hij zei altijd dat zulke meisjes nog eens als prostituees zouden eindigen. Feit is, dat Delia altijd veel jongens om haar heen had. Naar mij keek niemand om en ik had geen idee wat ik moest doen om indruk te maken. Wie zou er ook belang bij hebben vriendschap te sluiten met het buitenbeentje van de klas? Ik ging zitten, mijn hoofd leunend op mijn handen, in afwachting van het klingelen van de bel.

Danny en Ronny waren net klaar met het tekenen van hun Godzilla op het schoolbord toen de bel zijn schorre stem liet horen en Evelien van buiten schreeuwde: 'Ze komt eraan!'

Bliksemsnel vloog iedereen naar zijn plaats. Danny en Ronny veegden met de spons hun lachwekkende karikatuur uit en gingen ook snel zitten. Met onze klassenlerares viel niet te spotten. Uitgererekend vandaag had mevrouw Galiani om voor ons onbekende redenen dit uur geruild met leraar Lens. Ook dat nog. Je moest voor haar dubbel op je hoede zijn. Aan haar scherpe ogen ontging niets.

Ze was middelgroot en stevig gebouwd en ze had absoluut niets vrouwelijks. Haar haar was stoppelig kort en ze droeg altijd spijkerbroeken en sportschoenen, zelfs in het heetst van de zomer. Ze had een stugge, spottende uitdrukking op haar verweerde gezicht en een vooruitstekende kin. Tussen haar wenkbrauwen bevond zich een diepe verticale rimpel die al naar gelang de ernst van de alarmfase langer of korter werd. Met haar snerpemde stem raakte ze je telkens diep in je ziel. Maar ze was altijd heel fair en je kon veel van haar leren.

Meteen nadat ze ons had begroet en de les begonnen was, werd de deur voorzichtig nogmaals geopend. Een kleine blonde, vrij dikke jongen sloop naar binnen. Patrick. Hij keek schuchter om zich heen en haastte zich naar zijn plaats. Mevrouw Galiani keek even naar hem, maar zei niets. Ze wist dat Patrick elke ochtend expres te laat kwam, zodat de anderen hem voor de les niet konden terroriseren.

Met een diepe zucht worstelde ik me langzaam door de maandagochtend heen en ik was opgelucht dat ik deze keer niet voor het bord werd geroepen.

In de korte pauze wilde ik de lading huiswerk die mevrouw Galiani had opgegeven, even in mijn schrift noteren, maar daar kwam ik niet aan toe. Het geklikklak van Delia's schoenen en een dichte parfumwolk kwamen op mij af.

'Ach, die lieve Maaike toch! Even netjes het huiswerk opschrijven, hè? Dat zal je pappie deugd doen!'

'Gaat je niks aan!' mompelde ik onbeholpen. Delia was nogal dom op school, maar dat kon natuurlijk niemand iets schelen. Zij compenseerde dat immers gemakkelijk met haar knappe uiterlijk.

Ze maakte luide kakelende geluiden en sloot zich weer aan bij Isabella en Manuela. Ze staken de koppen bij elkaar en giechelden en smoedden. Ze volgden met hun opgemaakte ogen al mijn bewegingen. Ik draaide me om en keek uit het raam om de domme tranen, die bij mij veel te snel vloeiden, te verbergen.

Ik draaide me pas weer om toen de jongens met hun ontzettend stomme scheldpartijen begonnen. De lange,

stoere André en zijn kameraden Danny en Ronny gingen om Patrick heen staan en vormden een steeds nauwer wordende kring, als een stel gieren om hun buit. André was een reus van een meter vijfentachtig met schoenmaat 45 en hij genoot ervan zwakkere klasgenoten te terroriseren.

Ik had erg veel medelijden met Patrick. Hij was niet alleen klein en dik, maar hij stotterde ook nog. Hoewel hij een jaar jonger was dan wij, was hij ons wat de bovenkamer betreft dik de baas, want hij verslond boeken. Met rekenen kon ook niemand van hem winnen. Maar op sportgebied had hij het moeilijk, omdat hij door zijn postuur de simpelste dingen niet kon bolwerken.

‘Zo, vetzak!’ luidde de beledigende begroeting van André. ‘Kom op met de wiskundesommen. Schiet op! Waar heb je ze?’

‘In mijn t-t-tas,’ fluisterde Patrick benauwd.

‘Aha!’ Danny tilde Patricks rugtas op en schudde die leeg op de grond.

‘Ha, daar is het!’ Hij hield een blauw schrift met een zorgvuldig opgeplakte afbeelding van een vliegtuig omhoog en slingerde het met zo’n woeste zwaai op zijn tafel, dat het er aan de andere kant weer af fladderde. Patrick liet alles met neergeslagen ogen over zich heen komen.

‘Hé, vette piloot! Dat vliegtuig stort neer als jij erin stapt,’ hoonde André, die met zijn forse gestalte vast nog wel wat zwaarder was dan Patrick. Maar dat vatte hij met zijn lichtgewicht hersentjes niet.

Ik kookte van woede. Ik zou nooit de moed hebben me

ermee te bemoeien. Mevrouw Galiani had Patrick vrij duidelijk te verstaan gegeven dat hij voor zichzelf moest opkomen, omdat niemand anders dat voor hem kon doen. Ze had veel tijd voor hem genomen en hem naar een zelfhulpgroep gestuurd om zijn zelfbewustzijn te versterken. Maar Patrick had geen vader, die hem had kunnen vertellen hoe je je als man gedraagt. Zijn vader was kort na zijn geboorte bij een vliegtuigongeluk om het leven gekomen. En Patrick had nu eenmaal geen vechtersnatuur, maar was de goedigste figuur die er op aarde rondliep.

Eindelijk maakte de bel een einde aan de wrede terreur. Patrick zocht snotterend en strompelend zijn door de klas verspreide spullen bij elkaar. Ik schonk hem een onopvallend glimlachje, maar hij zag het niet.

We hadden wiskunde en Engels en daarna ging de bel voor de grote pauze. Ik dwaalde lusteloos over het plein en ging op het muurtje naast de oude lindeboom zitten, waar ik in de pauze altijd zat. Behalve ik was er niemand alleen. De anderen vormden groepjes, maakten plezier samen en praatten met elkaar. Ik had het vaak genoeg geprobeerd – vroeger. Ik had geprobeerd me bij hen aan te sluiten, maar altijd als ik in de buurt kwam, leek er een onzichtbare muur rond de klik te ontstaan, waar ik niet doorheen kon komen.

Dus bracht ik mijn tijd door met het bestuderen van de groepjes en wist al gauw precies wie met wie was. Er was maar één meisje dat ook vaak alleen was en dat was Janet Bonaventura. Ze was berucht omdat ze altijd op de een of andere manier narigheid veroorzaakte en niemand voelde

zich veilig bij haar in de buurt. Maar ze liet zich ook door niemand benaderen. Er werd beweerd dat zij buiten de school een bende aanvoerde, in drugs handelde en inbraken pleegde. Er waren ook geruchten dat zij een heks zou zijn. Haar groene kattenogen dwaalden loerend over het plein en ik wist zeker dat zij de groepen net zo intensief observeerde als ik, al was het om heel andere redenen.

Ik zou misschien voor altijd 'onzichtbaar' zijn gebleven en had dan ten minste mijn rust gehad, als op een dag die kwestie met de Bijbel niet was voorgevallen. Ik dacht dat als ik de Bijbel mee naar school zou nemen, God altijd heel dicht bij me zou zijn. Het was een klein exemplaar van het Nieuwe Testament en het paste precies in de zak van mijn jas. Als ik eenzaam over het plein dwaalde, stak ik mijn hand in de zak en voelde het zachte leren omslag. Maar op een keer had André mijn jas gepikt en door de klas geslingerd, waarbij de Bijbel op de grond was gevallen en ieders aandacht had getrokken.

Vanaf toen was ik dat eigenaardige vrome kind, dat nergens bij hoorde. Ik durfde de Bijbel niet meer mee naar school te nemen, hoewel ik niet begreep waarom andere meisjes, die een talisman bij zich hadden of in horoscopen geloofden, wel gerespecteerd werden. Of neem Ronny, die hartstochtelijk in het buitenaardse geloofde en het voortdurend over zijn 'Strijd van de Sterren' had en zich verbeeldde dat hij ufo's had gezien. Dat was toch ook eigenaardig.

Na het vijfde uur verraste mevrouw Galiani ons met een sensationeel nieuwtje: 'Morgen komt er een nieuwe

jongen in jullie klas. Hij zat op de Leonhardtschool en wordt een jaar bij ons teruggezet.’

Haar woorden gingen in een golf van gejoel en het geluid van de bel ten onder.

‘Hebben jullie dat gehoord, meiden? We krijgen er een bij!’ riep Delia opgetogen en gaf een roffel op de tafel. ‘We kunnen best nog een leuke jongen gebruiken! We hebben hier immers alleen dit stelletje melkmuilen!’

André wierp haar een duistere blik toe en ik had haar het liefst tegen het bord gegooid, midden in de jaartallen van de Tweede Wereldoorlog, zodat haar knappe gezicht onder het krijt was gekomen. Ik hoopte met heel mijn hart dat de nieuweling zo lelijk als de nacht zou zijn en bij voorkeur een belachelijke naam zou hebben, Kees Knars of zo!

‘Nou, heilig boontje, wat sta jij daar te staren?’ Delia ging met de handen in de zij voor mij staan en ademde mij midden in mijn gezicht. ‘Zoals jij eruitziet... daar zal de nieuwe vast direct op afknappen!’

‘Laat me niet lachen! Die vent heet vast Kees Knars of zo!’ reageerde ik onhandig en ik raakte aan het eind van de zin nog in de war ook. Delia, Isabella en Manuela keken elkaar geamuseerd aan en barstten toen in lachen uit.

‘Hebben jullie *dat* gehoord? Kees Knars?’

‘Lollijg, hoor!’

‘Arme meid. Je bent zeker jaloers omdat je er zo beroerd uitziet, dat je wel nooit een jongen zult krijgen.’ Delia’s stem droop van spot. Manuela en Isabella giechelden en gooiden arrogant hun haar achterover. Mijn kleine beetje

moed vervloog en ik liet verslagen mijn hoofd hangen. Het drietal joelde triomferend en heupwiegde met opgeheven hoofd de klas uit. Verdrietig en boos keek ik hen na. Waarom eindigde het toch altijd in één-nul voor die stomme kippen?

2. *De lantaarn in het bos*

Ik woonde maar een kwartier lopen van de school in een van de betere buurten van de stad. Onze straat was groen en zonnig, met aan weerszijden prachtige magnolia's. Ons huis was een groot wit gebouw en had een schitterend verzorgde tuin. Dat was het werk van mijn moeder. Vlak naast ons huis stond de dokterspraktijk van mijn vader. Deze stond goed bekend en was meestal zo volgeboekt, dat mijn vader nauwelijks nog nieuwe patiënten kon aannemen. Dokter Fischer was voor de meeste mensen een begrip, omdat mijn vader al een paar keer op de televisie en op de radio was geweest. Af en toe verscheen er bovendien een artikel van hem in een of ander gezondheidstijdschrift. Mijn moeder huldigde de theorie dat de andere meisjes uit mijn klas jaloers op mij waren, omdat ik zo'n bevoorrecht kind was, maar dat kon ik niet echt geloven.

Mijn moeder was meestal al aan het koken als ik thuiskwam. In de regel kon ik goed met haar opschieten. Ik mocht van haar ook veel meer dan van mijn vader. Ze gaf me een zoen toen ik binnenkwam en mijn jas over de kapstok gooide.

'Hoe was het op school, lieverd?'

'Stom!'

Mama maakte zich zorgen om mij, omdat ik me in de

klas niet kon handhaven. Mevrouw Galiani had geprobeerd mij ook naar zo'n zelfhulpgroep te krijgen. Maar ik had de gedachte alleen al belachelijk gevonden. Zelfhulpgroepen, dat was toch alleen voor de ergste probleemgevallen, voor hopeloos verloren gevallen. En daar rekende ik mijzelf niet toe!

Af en toe werd er bij ons over gesproken dat ik misschien van klas zou moeten veranderen. Maar mijn vader was bang dat mijn schoolopleiding daardoor te veel in de war zou raken. Hij dacht dat ik niet gauw een betere lerares zou krijgen dan mevrouw Galiani.

Kort na mij kwam papa thuis. Toen ik zijn sleutel in het slot hoorde, vloog ik met halsbrekende snelheid naar de vestibule om mijn jas netjes op te hangen. Orde en netheid vond mijn vader erg belangrijk en ik had er een hekel aan een standje van hem te krijgen. Daarom zorgde ik ervoor dat het niet zover kwam.

Papa kwam hongerig en glimlachend de keuken in. Ik wist bijna zeker dat iedereen al van verre kon zien wat zijn beroep was. Zijn bril met de ronde glazen en zijn baard gaven hem het uiterlijk van een goedge dokter.

'Hallo, lieverds! Hoe is het met jullie?'

'Goed, en hoe is het met jou?' vroegen mijn moeder en ik tegelijk.

'Ik heb het druk gehad vandaag en ik ben erg moe! Het is een wonder dat ik nog tijd heb om met jullie te eten. Esther, ik zou het prettig vinden als je mij vanmiddag een handje helpt!'

Mama werkte als het nodig was voor halve dagen in de praktijk, 's morgens of 's middags. Zij was ook arts en

mijn ouders waren tijdens hun studie geneeskunde op elkaar verliefd geraakt.

Vijf minuten later zaten we aan tafel en genoten na het gebed van de maaltijd. Mama hield van koken en ze deed dat goed en afwisselend.

Ik was blij dat papa me vandaag niet vroeg hoe het op school was gegaan. Voor hem was school heel belangrijk. Ik kende de verhalen over zijn studententijd en zijn succesrijke afronding van a tot z, maar hij kreeg er nooit genoeg van er steeds weer over te vertellen. Hij had geen groter verlangen dan dat ik in zijn voetsporen zou volgen en later zijn praktijk zou overnemen. En ik wist eigenlijk niet eens of ik wel arts wilde worden.

We aten een poosje zwijgend door, terwijl ik de gezichten van mijn ouders bestudeerde en me afvroeg van wie ik mijn grote neus had geërfd. Waarschijnlijk van mijn vader, want mijn moeder had een klein neusje. Ik was blij dat mijn ouders tijdens het eten nooit ruzie maakten, zoals dat bij andere kinderen het geval was. Isabella had het bijvoorbeeld altijd over de ruzies bij haar thuis. Misschien was zijzelf daardoor ook zo uit op ruzie. Tussen mijn ouders viel zelden een boos woord. Ik vroeg me zelfs af waar ze het over hadden als ik er niet bij was. Mama was altijd veel stiller als papa er was.

Opeens schoot mij het nieuwtje weer in de gedachten.

‘We krijgen morgen een nieuwe jongen in de klas!’

‘Wat zeg je?’

‘Mevrouw Galiani heeft het ons vandaag verteld.’

‘Tegen het eind van het schooljaar? Dat is merkwaardig!’ zei papa fronsend.

‘Hij komt van een andere school en moet een klas overdoen.’ Ik dacht na. Papa had gelijk, het was inderdaad vreemd. In mei wisselde normaal gesproken niemand van klas.

‘Het is tegenwoordig echt een warboel in het onderwijs. Geen wonder dat de kinderen steeds dommer worden!’ zei hij hoofdschuddend.

Na het eten maakte mama zich klaar voor de praktijk, wat inhield dat ik met de afwas werd opgescheept. Maar ik kon vanmiddag de radio op volle sterkte aanzetten, omdat er niemand thuis was.

Ik rende na de afwas direct de trap op naar mijn kamer en zette de geluidsinstallatie aan. Mijn zogenaamde vesting was helemaal naar mijn eigen smaak ingericht. Lenteachtig en zonnig, met groene en roze bloesem aan de muren en felrode zijden gordijnen. Niet bepaald cool, maar wel romantisch. Ik hield van bloemen. Waarschijnlijk had mijn moeder haar hobby, tuinieren, een beetje aan mij overgedragen, want ik had de nodige planten in mijn kamer staan.

Het bureau stond vlak voor het raam. Daar was papa weliswaar zwaar tegen geweest, maar ik hield van het mooie uitzicht. Rechts naast het bureau stond een boekenrek, afgeladen met boeken, die ik natuurlijk allemaal meer dan duizend keer had gelezen. Links van het bureau liep het dak schuin af en vormde een nis, waar mijn bed in stond. Vlak boven het bed zat een raam, waardoor ik de lucht kon zien.

Ik liet mij op het bed vallen en deed mijn ogen dicht. Mijn ouders vervulden bijna al mijn wensen. Dat zou

wel komen omdat ik enig kind was. Ik had nog een klein broertje gehad, maar hij werd maar drie maanden oud. Ik was toen twee jaar en het enige wat ik er nog van wist is dat mijn ouders heel erg gehuild hebben. In de huiskamer staat op de schoorsteenmantel een foto van de kleine Michael, liggend op de arm van mijn moeder. Vaak stond ik een hele poos voor de schoorsteenmantel, keek naar de foto en probeerde me voor te stellen hoe mijn broertje er nu uit zou hebben gezien.

Ik bracht de avonden graag aan mijn bureau door. Mijn ouders vonden dat prima, want ze dachten dat ik een van mijn vele boeken las. Maar dat deed ik niet. Ze hadden er geen idee van wat ik in werkelijkheid aan het doen was.

Voor mij op het bureau lag een open schrift, dat een geheim bevatte: mijn zelfgeschreven roman. Sinds mijn elfde jaar was ik bezig met het schrijven van een echt boek, maar dat mocht niemand op de wereld weten. Het ging over een lantaarn in het bos, die bijzondere krachten had. De twee kinderen in mijn boek, die ik Jasmijn en Michael had genoemd, kwamen door de lantaarn in een andere wereld terecht en moesten strijden tegen boze machten, om deze geheimzinnige wereld te redden en de lantaarn zijn licht terug te geven. Als mijn ouders onverwacht mijn kamer binnenkwamen, schoof ik het schrift vlug onder het schrijfblad en haalde een van mijn schoolboeken tevoorschijn.

Het was al vrij donker buiten. Net als bijna elke avond wachtte ik nog slechts op dat ene moment: dat eindelijk

de straatverlichting ontstoken zou worden. De lantaarn had in mijn verhaal namelijk een bijzondere betekenis. Onze straat grensde aan het park. Aan de overkant stonden geen huizen, zodat ik een vrij uitzicht had op het park. Omdat er een bocht in de straat zat en de weg enigszins omlaag liep, stond ons huis op een lichte verhoging. Verder naar beneden vertakte de weg zich en een smal pad liep door een klein bosje naar een oude villa. Deze hoorde bij het park en was omgebouwd tot streekmuseum. Maar het weggetje was privé; het mocht alleen gebruikt worden door de eigenaren en het personeel. Wie naar de villa wilde, moest de openbare weg gebruiken. Dat was een afstand van twintig minuten. Over de privé-weg was het hoogstens vijf minuten.

Maar het was niet de villa die voor mij belangrijk was, maar de prachtige oude lantaarn, die op het geplaveide pleintje stond. Ik had de verrekijker nodig om hem goed te kunnen zien. Ik kreeg altijd kippenvel wanneer ik dit eenzame licht zo geheimzinnig door de boomtoppen heen zag schemeren.

's Nachts had ik vaak dromen waaruit ik helemaal niet meer wilde ontwaken. Ik droomde dat ik op een wit paard door dit groene bos reed, waarin het licht van de lantaarn in alle kleuren uiteenspatte, als een lichtgevende regenboog. En wanneer ik het doel bereikte, het pleintje met de lantaarn, had ik het gevoel de plek gevonden te hebben waar alle verlangens, wensen en dromen van mijn hart bij elkaar kwamen. Maar meestal werd ik op dat moment wakker en was ik teleurgesteld dat de droom ophield. Ik had geprobeerd mijn ouders hierover te ver-

tellen, maar die begrepen zoiets niet. Daarom was ik met mijn roman begonnen.

Ik keek op mijn horloge. Hoogste tijd!

‘Ik tel tot drie!’ mompelde ik.

‘Een, twee, drie!’ Er gebeurde niets. Ik begon opnieuw.

‘Maar nu tot tien!’

Ik kwam maar tot zeven. Van het ene moment op het andere was het park in een fonkelende zee van licht veranderd, waarin mijn lantaarn als een bijzonder heldere ster aan de nachtelijke hemel lichtte.

Mijn vader had een grote hekel aan het park. Hij reed liever met ons naar de bossen of de bergen. Vroeger gingen we vaak naar het restaurant aan het meer en aten daar zalmforel, maar dat deden we niet meer. Er kwamen af en toe drugsgebruikers van de andere kant van het park naar het restaurant. Sinds papa er op een dag injectienaalden in het gras had gevonden, wilde hij er niet meer heen. Mij had hij het ook verboden. Maar mama liet mij af en toe toch gaan. Ze waarschuwde me elke keer niet verder te gaan dan de lantaarn. Dat was de grens.

Papa vertelde vaak griezelverhalen over de andere kant van het park. Hoe crimineel het daaraan toeging, hoe verwaarloosd de kinderen erbij liepen en dat ze al als kleuters begonnen te stelen. Ook vertelde hij over mannen die dronken thuiskwamen en hun gezin mishandelden, over armoede en drugsellende. Na zo’n verhaal ging ik altijd naar mijn kamer en piekerde erover. Hoe zou het zijn om als kind aan de andere kant van het park te wonen?

Mama vertelde me vaak dat papa moeite had zich te schikken in het stadsleven. Hij was in een degelijk gezin op het platteland opgegroeid en hing aan de tradities van die omgeving. Maar zijn verlangen om arts te worden was zo sterk geweest, dat hij de wereld die hij liefhad ervoor had opgegeven. Misschien kwam daar ook nog bij dat mijn ouders al bijna vijftig waren. Ze hadden laat kinderen gekregen.

Papa had moeite met al het moderne gedoe. Met mobiel-tjes, mp3-spelers en piercings. Toen ik een halfjaar geleden stiekem een gewaagd jongerenblad had gekocht, was zijn wereld bijna ingestort. Ik was vergeten het blad in de lade van mijn bureau te verbergen. En papa had het gevonden op mijn nachtkastje. Dat was het debat van mijn leven geworden en ik bloos nog als ik eraan terugdenk.

Nadat ik mijn ouders welterusten had gewenst en ik mij aangenaam in mijn bed genesteld had, dacht ik weer aan de nieuwe leerling. Er stond me morgen in elk geval wat afwisseling te wachten. Als die nieuwe nu maar geen nare jongen was!

Misschien hielp het als ik erom zou bidden. Want ik had al eens een klein wondertje beleefd en dat gaf me moed in meerdere te geloven. Toen ik ongeveer negen jaar was, had ik samen met mama een gewond katje op straat gevonden. Het dier was aangereden en had een grote open wond. Het bloed vloeyde in stromen over de stoep-rand. Ik zal deze vreselijke aanblik nooit van mijn leven vergeten. Mama en ik brachten het katje direct naar de dichtstbijzijnde dierenarts, die bedrukt mompelend zijn

hoofd had geschud en te kennen gaf dat er niet veel meer aan te doen was.

Desondanks had ik de hele dag onophoudelijk gebeden en God gevraagd het diertje beter te maken. En inderdaad: alles liep goed af. Drie dagen later kregen we bericht dat het katje het goed maakte en dat de eigenaar zich had gemeld. De dierenarts had het over een klein wondertje. De blijdschap van toen was met geen pen te beschrijven. Hier dacht ik aan na mijn gebed. Ik bad bijna elke avond om een wonder, zodat de situatie in mijn klas zou veranderen. Maar mama dacht dat zoiets niet zomaar gebeuren zou.

Ik draaide me op mijn zij en trok het dek tot de punt van mijn neus omhoog. En al gauw werd ik overvallen door een diepe, verkwikkende slaap, waarin ik al droomde over de komende dag en de nieuwe klasgenoot. In mijn droom kwam hij op school met een kat op zijn arm, was zijn been verbonden en had hij een bijzonder ingewikkelde naam, die niet eens bestond en die ik me, toen ik wakker werd, ook niet meer herinnerde.